

ство и се спрѣха да се посѣвзематъ. Ужъ бѣше градина, като всѣка градина, а мѣстото имъ се виждаше особено, невиджано другъ пжтъ, въ земята каточе бѣха заровени капани, а изъ всѣки тъменъ жгълъ каточе дебнѣше човѣкъ. Месецътъ бѣше изтънѣлъ още повече, обърналъ и двата си рога нагоре. Не се чуваше нищо.

Тръгнаха напредъ. Минаха фитарии съ лукъ, съ черенъ бобъ. Консула държеше очитѣ си на орѣха, който се тъмнѣше като кълбо въ срѣдата на градината. Изведнажъ навлѣзоха срѣдъ високъ буренъ и вече не виждаха де стжпятъ. Подъ краката на Татаръ-Христа изтрещѣ сухъ клонъ. Тозчасъ откъмъ двора лавна куче, следъ него второ, трето.

— Клекни! Клекни! — зашепна Консула.

Но кучетата ги усѣтиха, заградиха ги и ги залаяха по-стрѣвно. Дигна се страшна врѣва.

Единъ гласъ се обади откъмъ кжщата:

— Какво има тамъ? Енчо, я иди да видишъ какво има въ градината. Бѣсно куче ли е влѣзло, какво. Иди да видишъ.

Другъ гласъ отвърна:

— Чакай да си взема пушката. Де да знаешъ какво е.

Веднага Консула се изправи, дотърча до оградата и се прехвърли презъ нея. Последва го и Татаръ-Христо, но като рече да прескочи дуvara, събори единъ-два камъка. Въ сж-